

[Aage Fogh.]

var ikke så gode med hensyn til oppositionens opfattelse af, på hvilket grundlag man kunne forhandle. Det glæder mig derfor, at det ærede medlem nu har forstået det, og jeg tror nok, at vi skal få noget ud af såvel dette lovforslag som af det, vi skal behandle bagefter.

I mit første indlæg udtrykte jeg ønske om at få de to lovforslag i samme udvalg. Det vil jeg gerne frafalde og i stedet for ændre det til et ønske om, at de to udvalg må få lejlighed til at forhandle indbyrdes, fordi problemerne hører så nær sammen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Axel Ivan Pedersen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om afgift af spiritus, vin og øl.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 267, fremsættelsen i tidenden sp. 300).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Retoft: Hver gang et beskatningsspørgsmål angående vin og stærke drikke er på dagsordenen, føres der som regel en livlig diskussion om dette spørgsmål, og det har også været tilfældet denne gang. Man havde vel kunnet vente, at den ville have været mindre skarp denne gang, fordi der har været nedsat et udvalg, som teknisk skulle behandle spørgsmålet, og som har behandlet det endog meget grundigt, og resultatet af udvalgets arbejde har været offentliggjort.

Det er blevet hævdet, at befolkningen lægger sit forbrug af stærke drikke på steder, hvor man kan undgå restaurationsskatten. I den offentliggjorte udvalgsbetænkning er

det anført, at i 1939 gik ca. 37 pct. af engrosomsætningen af øl til restauranterne mod kun ca. 27 pct. i 1956. De to nævnte procenttal siger imidlertid ikke så forfærdelig meget om, hvor stor restaurationsomsætningen er i dag, da det ikke samtidig oplyses, hvor stor engrosomsætningen var i de nævnte år. En faktisk oplysning giver de nævnte procenter dog, nemlig at restaurationsbranchen ikke har været i stand til helt at holde sin procentvise andel i engrosomsætningen. Jeg tror nu ikke, det er restaurationsskattens skyld, i hvert fald ikke den alene. Jeg tror snarere, at det skyldes, at befolkningen har omlagt sine spisevaner og dermed også sine drikkevaner. Den stærkt voksende bilisme har i høj grad været medvirkende hertil. Hvis man en lørdag eller søndag eftermiddag færdes i den danske natur, ser man jo, hvorledes det ene selskab efter det andet lejrer sig derude og nyder deres medbragte mad og deres medbragte øl. Det er klart, at denne udvikling betyder, at en hel del går fra restauranterne, og det er en udvikling, som jeg ikke tror der er noget at gøre ved, men som man må tage til efterretning.

Der er også fremsat en stærk kritik af restaurationsskatten, fordi de udenlandske turister finder den for høj. Det kan man i og for sig godt forstå. Vi andre bliver jo også utilfredse, hvis vi i udlandet kommer på en restaurant, hvor priserne er meget høje. Men det er dog alligevel sådan, at selv om restaurationsskatten hævdes at være for høj, så har den udenlandske turiststrøm her til Danmark været i endog meget stærk stigning, hvilket jeg regner for et stort gode, da det bringer landet tiltrængt valuta.

Jeg vil såmænd gerne tro, at den øgede turiststrøm til vort land ikke har tilført restauranterne fuldt proportionalt udbytte, men det viser kun, at også de udenlandske turister har fået andre spise- og drikkevaner ligesom danskerne, når de kommer til udlandet. Man er blevet mere naturglad, noget, som i hvert fald jeg værdsætter.

Derimod vil jeg gerne støtte den fremsatte kritik mod det, man kan kalde ulovlig nydelse af spiritus; den kritik er jeg fuldt ud enig i. Jeg tænker her på nydelsen af medbragt spiritus o. lign. på hotelværelser,